

OPĆI PODACI			
IME I PREZIME	Dean Cikovac		
Naziv studija	Sveučilišni poslijediplomski doktorski studij Pedagogija i kultura suvremene škole		
Matični broj	199		
Odobranje teme za stjecanje doktorata znanosti (staviti križić u polje)	<input type="checkbox"/> u okviru dokorskog studija	<input type="checkbox"/> izvan dokorskog studija	<input type="checkbox"/> po osnovi znanstvenih dostignuća
Ime i prezime majke i/ili oca	Zoran Cikovac i Lidija Cikovac (Karač)		
Datum i mjesto rođenja	6. travnja 1987., Vukovar, Republika Hrvatska		
Adresa	Vukovarskih vitezova 11, 32 000 Vukovar		
Telefon / mobitel	032/414 587 ; 099/686 00 89		
e-pošta	ciki1987@gmail.com		
ŽIVOTOPIS			
Obrazovanje (od novijega k starijem datumu)	26/10/2013 – danas	Doctor of Pedagogy (PhD), Pedagogija i kultura suvremene škole Filozofski fakultet, Osijek (Republika Hrvatska)	
	20/10/2009–25/01/2012	Master of Arts (M.A.), Filozofija i Pedagogija Filozofski fakultet, Osijek (Republika Hrvatska)	
	19/07/2006 – 09/10/2009	Bachelor of Arts (B.A.) Filozofija i Pedagogija Filozofski fakultet, Osijek (Republika Hrvatska)	
	2002 – 2006	Srednja stručna sprema Gimnazija Vukovar, Vukovar (Republika Hrvatska), Opći smjer	
	1998-2002	Osnovno obrazovanje III. Osnovna škola Vukovar, Vukovar (Republika Hrvatska)	
	1994-1998	Osnovno obrazovanje Zakladni škola Pernink, Pernink (Republika Češka)	
	1993-1994	Osnovno obrazovanje Zakladni škola Ružovy Vrch, Karlovy Vary (Republika Češka)	
	1998–2002	Klasični klavir Osnovna glazbena škola, Vukovar (Hrvatska)	
	1994–1998	Jazz klavir Osnovna glazbeno umjetnička škola, Nejdek (Republika Češka)	
Radno iskustvo (od novijega k starijem datumu)	17/08/2015 - danas	Stručni suradnik pedagog Strukovna škola Vukovar, Vukovar (Hrvatska)	

	20/12/2014 – 26/6/2015	Stručni suradnik defektolog i pedagog Osnovna škola Josipa Matoša Vukovar, Vukovar (Hrvatska)
	21/11/2014 – 05/12/2014	Stručni suradnik pedagog Tehnička škola Nikole Tesle, Vukovar (Hrvatska)
	09/11/2012 – 15/01/2014	Stručni suradnik pedagog Gimnazija Vukovar, Vukovar (Hrvatska)
	20/08/2012– 08/11/2012	Stručni suradnik pedagog volonter Osnovna škola Dragutina Tadijanovića, Vukovar (Hrvatska)
Popis radova	<p>Lukaš, Mirko; Cikovac Dean. Čovjekova antropološka potreba za lijepim i estetičko razumijevanje lijepoga // <i>Umjetnik kao pedagog pred izazovima suvremenog odgoja i obrazovanja</i> / Škojo Tihana (ur.). Osijek : Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera, Umjetnička akademija u Osijeku, 2014. 31-32 (predavanje, domaća recenzija, sažetak, znanstveni).</p> <p>Cikovac, Dean Mirko Lukaš i Emerik Munjiza (2010): Pedagoška hrestomatija - izbor tekstova hrvatskih pedagoga // <i>recenzija, prikaz knjige objavljen u časopisu Školski vjesnik - Časopis za pedagoška i školska pitanja Vol.63 No.4, str.759-763</i></p>	
Popis aktivnih sudjelovanja na kongresima	<p><u>Međunarodni znanstveni i umjetnički simpozij o pedagogiji u umjetnosti 17. i 18. 10. 2014., Osijek</u> Izložen rad na temu: Čovjekova antropološka potreba za lijepim i estetičko razumijevanje lijepoga</p> <p><u>Međunarodni znanstveni interdisciplinarni skup mladih znanstvenika „Konteksti“ 1.12.2015., Novi Sad</u> Izložen rad na temu: Pedagogija kao praktična filozofija</p>	
NASLOV PREDLOŽENE TEME		
Hrvatski	Razvoj etičkih vrijednosti u pedagoškoj deontologiji	
Engleski/njemački (za one koji žele da im se odobri pisanje disertacije na stranom jeziku)		
Jezik na kojem će se pisati disertacija	Hrvatski jezik	

OBRAZLOŽENJE TEME

Sažetak na hrvatskom jeziku
(maksimalno 1000 znakova s praznim mjestima)

Svrha disertacije je povijesnom analizom sadržaja filozofsko-pedagoške literature promotriti i usporediti odgojne kontekste etičkih vrijednosti u odabranim djelima predstavnika antike, srednjeg vijeka, renesanse, prosvjetiteljstva, moderne i suvremenosti. U širem smislu se povijesnim diskursom analiziraju etičke vrijednosti s pozicije implementacije njihovih elemenata i kategorija u suvremenu pedagošku znanost. Istraživački korpus obuhvaća analizu sadržaja etičkih djela odabranih predstavnika kronološki analiziranih kroz sukcesivni vremenski slijed u kontekstu nastanka i razvoja pedagoške etike. Polazi se od pretpostavke da se kroz povijest etičke vrijednosti oblikuju, usustavljaju i determiniraju bitne postupke unutar odgojnih djelovanja koji će se u radu analitičkim iščitavanjem opusa relevantne i dostupne literature kategorizirati i objediniti u suvremeni sustav vrijednosti pružajući pregled poželjnih karakteristika pedagoškog djelovanja. U užem smislu, rad će predstaviti filozofsko utemeljenje pedagogije te njezinu normativnu stranu koja se vezuje uz pridržavanje moralnih načela koja su prijeka potreba u uspješnom obnašanju svakog zvanja pa i učiteljskog.

Uvod (maksimalno 2000 znakova s praznim mjestima)

Sustav vrijednosti pojedinca prepoznatljiv je u svakodnevnoj komunikaciji, međuljudskim odnosima i njegovom ponašanju. U etičkom smislu vrijednosti zauzimaju normativnu ulogu kao trajni standardi poželjnih oblika ljudskog djelovanja. Njihov razvoj uvjetovan je uzajamnim djelovanjem povijesno-tradicijskih, aktualno-socijalnih, kulturalnih i individualnih čimbenika. Sustav vrijednosti predstavlja skup općih uvjerenja, mišljenja i stavova o tome što je ispravno, dobro ili poželjno, a svaki pojedinac ima i vlastiti sustav vrijednosti koji utječe na motivaciju, stavove i ponašanje (Petz, 1992).

Stoga je, sustav vrijednosti moguće promatrati iz individualne i društvene perspektive. U okviru individualne perspektive, pojedinac usvaja vrijednosti putem odgoja, obrazovanja i različitih socijalizacijskih čimbenika koji oblikuju njegovu ličnost (vršnjaci, roditelji, odrasli, crkva, mediji itd.). U okviru društvene perspektive, vrijednosti predstavljaju trajne moralne standardne poželjnog ljudskog djelovanja koji dominiraju određenom kulturom. Razmatranje pojma vrijednosti prisutno je od antike do danas, ali se opetovano snažnije aktualizira početkom 20. st. u vrijeme razvoja filozofske teorije o vrijednostima i etici vrijednosti koja se reflektira i unutar područja pedagogije (Mrnjauš, 2008).

Usvajanje vrijednosti od iznimne je važnosti za odrastanje, stjecanje identiteta i cjelokupno ponašanje pojedinaca kao odgovornih i prosocijalno usmjerenih osoba. Rad aktualizira pitanje etičkih vrijednosti iz razloga njihove nedovoljne nazočnosti u današnjim svakodnevnim odgojnim i obrazovnim institucijama kao i u njihovim sudionicima. Iako je poznato da se njihovo internaliziranje od strane pojedinca odražava na društveno djelovanje uvjetovano odgojem. Fenomen vrijednosti smješta se u kontekst povijesno-filozofskog razvoja iz perspektive suvremene odgojne znanosti povezujući i kategorizirajući ih pritom u zaseban etički sustav. Osnove takvog etičkog sustava poslužiti će kao temelj za koncipiranje suvremene pedagoške deontologije.

Pregled dosadašnjih istraživanja (maksimalno 5000 znakova s praznim mjestima)

Polazeći iz povijesnog aspekta, fenomen vrijednosti već dugo je aktualan u društveno-humanističkim znanostima. Njihovo određenje međutim nije uvjetovano samo povijesnim nego i kulturološkim, civilizacijskim i tradicijskim čimbenicima. Vrijednosti služe kao kriterij na temelju kojeg se proces, djelo, ponašanje itd. može ocijeniti kao dobro, manje dobro, ili pak loše i zlo. One su predmet etičkih subdisciplina aksiologije, teorije vrijednosti, nauka o vrijednosti i etimologije. Premda se o dobru i vrlinama kao nižim oblicima vrijednosti raspravlja od samih početaka filozofije (te odnosna problematika čini središte praktičke filozofije, osobito etike), pojam vrijednosti razmjerno je nova postanja (Kutleša, 2012).

Vrijednosti promatrane iz filozofskoga stajališta mogu se razmatrati iz dvije perspektive. Prva, objektivna perspektiva, vrijednosti određuje kao svojstvo objekata, ciljeva itd. i postoji neovisno o pojedincu kao subjektu. Prema drugoj, subjektivnoj perspektivi, vrijednosti se odnose na kriterije, referentne okvire izražene kroz potrebe, interese, motive, osjećanja, preferencije, dispozicije što proizlaze iz pojedinčeve svijesti ili cjeline motivacijskoga sustava koji postoji u društvu ili kulturi (Lukaš, 2010; prema: Rafajac, 1991). U suvremenim raspravama problematiziraju se među inima i pitanja o odnosu između relativnih (osobnih i kulturnih) i apsolutnih (od individua i kulturnih motrišta neovisnih) vrijednosti, o razlici između intrinzičnih (samosvrhovitih) i ekstrinzičnih (instrumentalnih) vrijednosti (Kutleša, 2012).

U društvenim se znanostima pristup fenomenu vrijednosti razlikuje od filozofskoga. Istraživanja vrijednosti najčešće su u skladu s prevladavajućim orijentacijama i objašnjavane su uvjetima društvenoga života pri čemu se najčešće istražuju odnosi između sustava vrijednosti i društvene strukture, ciljeva, potreba, tradicije, slojeva, klasa itd. Najčešće se i implicitno i eksplicitno polazi od pretpostavke da je osnovni smisao vrijednosti u funkcijama socijalizacije pojedinaca i održavanju postojeće društvene organizacije (Lukaš, 2010).

Filozofskom, sociološkom i psihološkom pristupu zajedničko je razumijevanje vrijednosti kao temeljnih i stabilnih ljudskih vjerovanja koje ih usmjeravaju prema "višim" ili "nižim", "važnim" ili "manje važnim", "boljim" ili "lošijim", "poželjnim" ili "nepoželjnim" ciljevima u životu (Mlinarević, 2012; prema: Franc i sur., 2002).

Vrijednost, kao viši pojam, određen društveno, kulturološki i povijesno obuhvaća pojam vrlina kao stečenog i postojanog karaktera osobina ili dispozicija koje čine subjektivnu osnovu za moralno djelovanje i vrednovanje. Etički pristup istraživanju vrlina započinje sa Sokratom, koji je iznio dvije prijeporne tvrdnje o vrlinama, koje su obilježile sve kasnije povijesno-filozofske rasprave. Prvo, vrlinu je poistovjetio sa znanjem o onome što je dobro i loše, tj. zastupao je krajnje intelektualističko shvaćanje vrlina. Drugo, zastupao je nauku o jedinstvu vrlina, tj. tvrdio je da su pojedine vrline samo različiti oblici znanja, iz čega proizlazi da posjedovanje jedne vrline za sobom povlači posjedovanje i svih ostalih (Kutleša, 2012). Platon i Aristotel donose preinake Sokratovog stava. Platon (1966) razlikuje četiri osnovne vrline (hrabrost, mudrost, umjerenost i pravednost) dok ih Aristotel (1992) određuje kao dispozicije koje upravljaju našim djelovanjem i koje teže sredini kao najboljem mogućem odnosu između dvije krajnosti. Npr. hrabrost kao vrлина nalazi se u sredini između plašljivosti i neustrašivosti.

U Nikomahovoj etici Aristotel opisuje sljedeće vrline: mudrost, razboritost, hrabrost, pravednost, samosavlada vanje, predanost, velikodušnost, plemenitost, časnost, blagost, istinitost, uljudnost i prijateljstvo. On vrline dijeli prema duši koja posjeduje razumski i voljni dio. Stoga uvodi razlikovanje između etičkih vrlina koje se odnose na praktičan aspekt ljudske djelatnosti te ih određuje kao vrline volje te dijanoetičke vrline koje se odnose na teorijski dio ljudske djelatnosti koje određuje kao vrline razuma. Dijanoetičke vrline prirodene su svakom čovjeku te se stvaraju poukom a etičke navikom. Cilj Aristotelove etike jest sreća, odnosno blaženstvo a ono se postiže djelovanjem u skladu s vrlinom. Važan element moralnog razvoja za Aristotela predstavlja uvježbavanje postojećih društvenih vrijednosti. Smatra da se s vrlinama ne radamo nego ih učimo, vježbamo i razvijamo. Stoga kako bi čovjek bio sretan potrebno ga je odgajati u skladu s vrlinama kako bi one postale njegova navika (Aristotel, 1992).

Etičke vrijednosti u srednjem vijeku, pa time i sama etika podređene su utilitarnim potrebama crkve te se stoga etička učenja temelje na religiji, dogmatizmu i misticizmu. Istaknuti mislioci srednjeg vijeka poput Sv. Augustina i Tome Akvinskog etička učenja i vrijednosti analiziraju iz perspektive kršćanske religije. Toma Akvinski svoja učenja temelji na komentarima Aristotelove Nikomahove etike u djelu *Summa Theologiae* određuje četiri kardinalne vrline: razboritost, pravednost, umjerenost i jakost.

Prema Tomi one su prirodne i proizlaze iz prirode te su obvezujuće za sve. Međutim, Toma ujedno navodi i tri teološke vrline: vjeru, ufanje i ljubav. Temelj teoloških vrlina prema njemu je sam Bog koji je kraj svega i ono što nadilazi moć našeg razuma dok su intelektualne i moralne vrline razumljive razumu te ih zbog toga odvaja od teoloških. Prema Tomi prakticiranje ovih sedam vrlina štiti čovjeka od iskušenja sedam smrtnih grijeha.

Krajem srednjeg vijeka i pojavom prosvjetiteljstva etika vrline, premda je i dalje isticana u pojedinim djelima Davida Hume-a, postaje marginalna s razvojem novih etičkih teorija utilitarizma i deontologije. Početkom 20. stoljeća etika vrline kao teorija doživljava obnovu u djelu Alasdaira MacIntyre-a „Za vrlinom“ iz 1981. godine.

Za razliku od etike vrline koja nam govori kakvi trebamo biti, deontološka etika usmjerava se na pitanje što trebamo činiti. Jedan od temeljnih predstavnika deontološke etike Imanuel Kant kao vrijednosti ističe čovjekove dužnosti koje su osnova čovjekove moralnosti. (Kutleša, 2012).

U pojedinim aspektima Kantovo poimanje vrlina je slično Aristotelovom. U metafizici morala Kant naglašava važnost obrazovanja, navikavanja i postupnog razvoja smatrajući da će vrline pomoći čovjeku formirati odgovarajuće moralne principe. U drugim aspektima, Kantov koncept vrlina ostaje prilično različit od ostalih koncepcija vrline. Razlike se temelje na najmanje dvije ideje. Prvo, Kantova vrlina je borba protiv emocija. Emocije treba podvrgnuti razumu ili ih otkloniti, za Kanta moralne vrijednosti dolaze samo iz motiva dužnosti a on je u borbi protiv sklonosti. To je sasvim različito od Aristotelove slike sklada između razuma i želje. Drugo, za Kanta ne postoji slabost volje koja se u aristotelovskom smislu shvaća kao razlika između suzdržljivosti i nesuzdržljivosti. Kant usredotočuje na jakost volje a njen neuspjeh da ustraje je samozavaravanje.

Etička prosudba može se razumjeti kao trajan aspekt svakodnevnog pedagoškog posla. To sugerira da cjelokupno promišljanje i djelovanje učitelja ima neizbježnu etičku dimenziju (Socket, 1993; Hostetler, 1997; Hansen, 2001; Todd, 2001; Hosu, 2003).

Odgojno djelovanje u praktičnom pogledu možemo razmatrati u deskriptivnom i normativnom smislu. U deskriptivnom smislu, kritičko proučavanje u okviru etičkih sustava vrijednosti može pridonijeti njihovom razumijevanju koje čini osnovu i omogućuje razumijevanje moralno rizičnih područja s kojima se odgojno-obrazovni profesionalci susreću u svakodnevnoj profesionalnoj praksi (Nash, 2002). U normativnom smislu, proučavanje etičkih sustava vrijednosti razmatra se u kontekstu deontologije kao etičke teorije koje uzimaju dužnost kao osnovu moralnog djelovanja.

Cilj i hipoteze istraživanja (maksimalno 700 znakova s praznim mjestima)

Cilj je rada iščitati, kategorizirati i metodološki uokviriti odgojne vrijednosti u korpusu etičkih teorija epohalno relevantnih predstavnika. Svrha disertacije je pedagoške aspekte etičkih vrijednosti analizirati ponajprije u kontekstu odgojnih znanosti. Temi će se pristupiti interdisciplinarno, te će se problem istraživanja promatrati u širem okviru društveno-humanističkih znanosti. Analitički korpus će osim filozofskih djela najznačajnijih etičkih teoretičara u disertaciji biti proširen raznim izvorima posvećenima etičkim implikacijama odgojnog i obrazovnog djelovanja. U tom smislu uzet će se u obzir dosadašnje pedagoške, filozofske i povijesne spoznaje o etičkim sustavima vrijednosti.

Korpus i metodologija istraživanja (maksimalno 6500 znakova s praznim mjestima)

Metodologija istraživanja u skladu s interdisciplinarnom naravi istraživanja oslanja se na više područja: filozofiju, pedagogiju i povijest. Primarno metodologijsko polazište disertacije je u skladu sa spoznajama suvremene pedagogije te je prilagođeno temi. Poseban se naglasak stavlja na teorijsku analizu fenomena vrijednosti, posebice odgojnih vrijednosti u povijesno-filozofskim etičkim sustavima. Temelj disertacije će sačinjavati odabrani dijelovi filozofskog opusa znamenitih etičkih teoretičara koji prikazuju djelovanje odgojnih vrijednosti u pedagoškom smislu. Svrha disertacije je iz pozicije suvremenih dostignuća pedagoške znanosti detektirati što veći broj implikacija odgojnog djelovanja iskazanih u filozofskim djelima etičkih teoretičara.

Metodološki gledano, rad se temelji na hermeneutičkom pristupu (König i Zedler 2001), a teorijska orijentacija utemeljena je na povijesnoj analizi sadržaja. Ovo kvalitativno istraživanje ima razvojna obilježja temeljena na analizi sadržaja, arhivske građe te primarnih izvora pedagoške i filozofske literature i dokumentacije uz primjenu kategoriziranja, kolektiranja i deskripcije spoznaja. Prikupljene kvalitativne podatke, odnosno iščitane fenomene će se kvalitativnom analizom klasificirati u odgovarajuće kategorije kako bi se mogli što bolje metodički opisati.

Primaran proces je analiza kojom će se obuhvatiti deskripcija i dekontekstualizacija podataka te njihovo analiziranje. Drugi proces će obuhvatiti interpretaciju kojom će se tumačiti njihovo razumijevanje. Treći proces će obuhvatiti sintetiziranje, rekonstruiranje i objedinjavanje prikupljenih podataka u zaseban, poželjan suvremeni etički sustav vrijednosti.

U prvoj fazi kvalitativne analize se opisuju fenomeni, zatim reducira bitno od nebitnih jedinica iz klase podataka. Slijedi grupiranje podataka u slične homogene skupine i klase, tj. kategorizacija. Pronađenim kategorijama potrebno je opisati svojstva kako bi se odredile relacije među kategorijama. Na kraju se iz novih relacija stvaraju novi paradigmatički modeli, tj. dolazi se do utemeljenja teorije na temelju naracije putem induktivne metode ali i deduktivne logike (Glaser i Strauss, 1967).

Usustavljanje prikupljenog materijala, odnosno, pretvaranje pronađenih činjenica ili pojava u znanstvenu činjenicu jest cilj kvalitativne analize.

Dostupna filozofska i pedagoška literatura biti će prikupljena iz izvora djela NSK.

Postupci za prikupljanje podataka iz odabrane literature i dokumentacije će obuhvatiti:

1. Analizu sadržaja koji će poslužiti kao temelj za klasificiranje sadržaja na koji upućuju tekstovi,
2. Kriterijsku analizu sadržaja kojom će se utvrditi mogu li se u proučavanim tekstovima otkriti slične implikacije odgojnih vrijednosti koje bi se zatim mogle klasificirati.

Za analizu sadržaja biti će prikupljena literatura iz koje će biti prikupljeni podaci.

Nakon detaljnog čitanja literature i dokumentacije, konstituirati će se različiti protokoli koji će poslužiti za pregledniju analizu ideja i karakteristika odgojnih vrijednosti u etičkim i vrijednosnim sustavima.

U analizi literature i dokumentacije, sukladno postavljenim zadaćama biti će primjenjivana deskriptivna metoda.

Specifičnim istraživačkim pitanjima operacionalizirane su i postavljene slijedeće istraživačke zadaće:

1. Identificirati u povijesnom kontekstu i kontinuitetu nositelje ideja i teoretičare etičkih sustava vrijednosti,
2. Analizirati njihove radove,
3. Identificirati sadržaje relevantne za razvoj i usustavljanje moralnih vrijednosti,
4. Analizirati sadržaje s obzirom na ciljeve koji tematiziraju razvoj moralnih kvaliteta osobe,
5. Sistematizirati identificirane odgojne vrijednosti u zaseban sustav etičkih vrijednosti,
6. Identificirati i analizirati temelje deontološke etičke teorije,
7. Usustaviti pedagošku deontologiju na oformljenom sustavu vrijednosti za buduću prakseološku odgojnu primjenu.

Očekivani znanstveni doprinos predloženog istraživanja (maksimalno 500 znakova s praznim mjestima)

Opći očekivani znanstveni doprinos predloženoga istraživanja sastoji se u problematiziranju vrijednosti kao odgojnog fenomena u okviru etičkih teorijskih sustava.

Posebni očekivani znanstveni doprinos sastoji se u:

1. Identificiranju i kategorizaciji vrijednosti u djelima etičkih teoretičara koje će pokazati važnost kritičkoga promišljanja filozofskih djela iz pedagoškoga aspekta,
2. Dokazivanju međusobnih povezanosti između poželjnih vrijednosti pedagoškog djelovanja u različitim etičkim teorijama promatranima kroz povijesni razvoj,
3. Usustavljanju zasebnog sustava vrijednosti na temelju sinteze analizirane literature,
4. Razmatranju praktičnog i teorijskog aspekta pedagoškog poziva kroz prizmu suvremene deontologije utemeljene na sustavu vrijednosti koji će biti formiran disertacijom.

Popis literature (maksimalno 15 referenci)

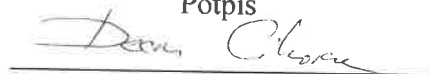
1. Aristotel (1992) *Nikomahova etika*, Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada.
2. Glaser, B. G., Strauss, A.L. (1967) *The discovery of Grounded Theory*. Chicago: Aldine Publishing Company.
3. Kant, I. (2003) *Osnivanje metafizike čudoređa*, Zagreb: Feniks.
4. König E., Zedler, P. (2001) *Teorije znanosti o odgoju*. Zagreb: Educa.
5. Kutleša, S. (ur.) (2012) *Filozofski leksikon*, Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža
6. Lukaš, M. (2010) *Obiteljski odgoj u Hrvatskoj – razvoj ideja od 1850. do 1918. godine*, Rijeka: Hrvatsko futurološko društvo.
7. Mlinarević, Vesnica, Brust Nemec, Maja (2012) *Izvanastavne aktivnosti u školskom kurikulumu*, Osijek: Učiteljski fakultet u Osijeku, Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera.
8. Mlinarević, V. (2014) "Vrijednosti sustav učitelja – determinanta kulture škole i nastave", *Kulturom nastave (p) o učeniku*. Osijek: Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku – Učiteljski fakultet u Osijeku, str. 123-169.
9. Nash, R. (2002) „*Real World*“ *Ethics. Frameworks for Educators and Human Service Professionals*. New York: Teachers College Press.
10. Sockett, H. (1993) *The Moral Bas for Teacher Professionalism*. New York: Teachers College Press.
11. Petz, B. (ur.) (1992) *Psihologijski riječnik*, Zagreb: Prosvjeta
12. Hostler, K.D. (1997) *Ethical Judgement in Teaching*, Boston: Allyn & Bacon/Longman.
13. Hansen, D.T. (2001) Teaching as a Moral Activity. In: Richardson, V.(ed.), *Handbook of Research on Teaching*. 4th Edition. Washington, DC: American Educational Research Association.
14. Hosu, J. (2003) Real-world Pedagogical Ethics: Mission impossible. *Teacher Development*, 7(2):311-326.
15. Todd, S. (2001) „Bringing More than I Contain“: ethics, curriculum and the pedagogical demand for altered egos. *Journal of Curriculum Studies*, 33:431-450.

IZJAVA

Izjavljujem da nisam prijavio/prijavila temu doktorske disertacije (s istovjetnom temom) ni na jednom drugom sveučilištu.

U Osijeku _____ 8.7.2016.

Potpis



Napomena

Molimo Vas da ispunjeni obrazac 1 pošaljete u elektroničkom i u tiskanom obliku (potpisan) referentu za doktorski studij u Uredu za studentska pitanja.